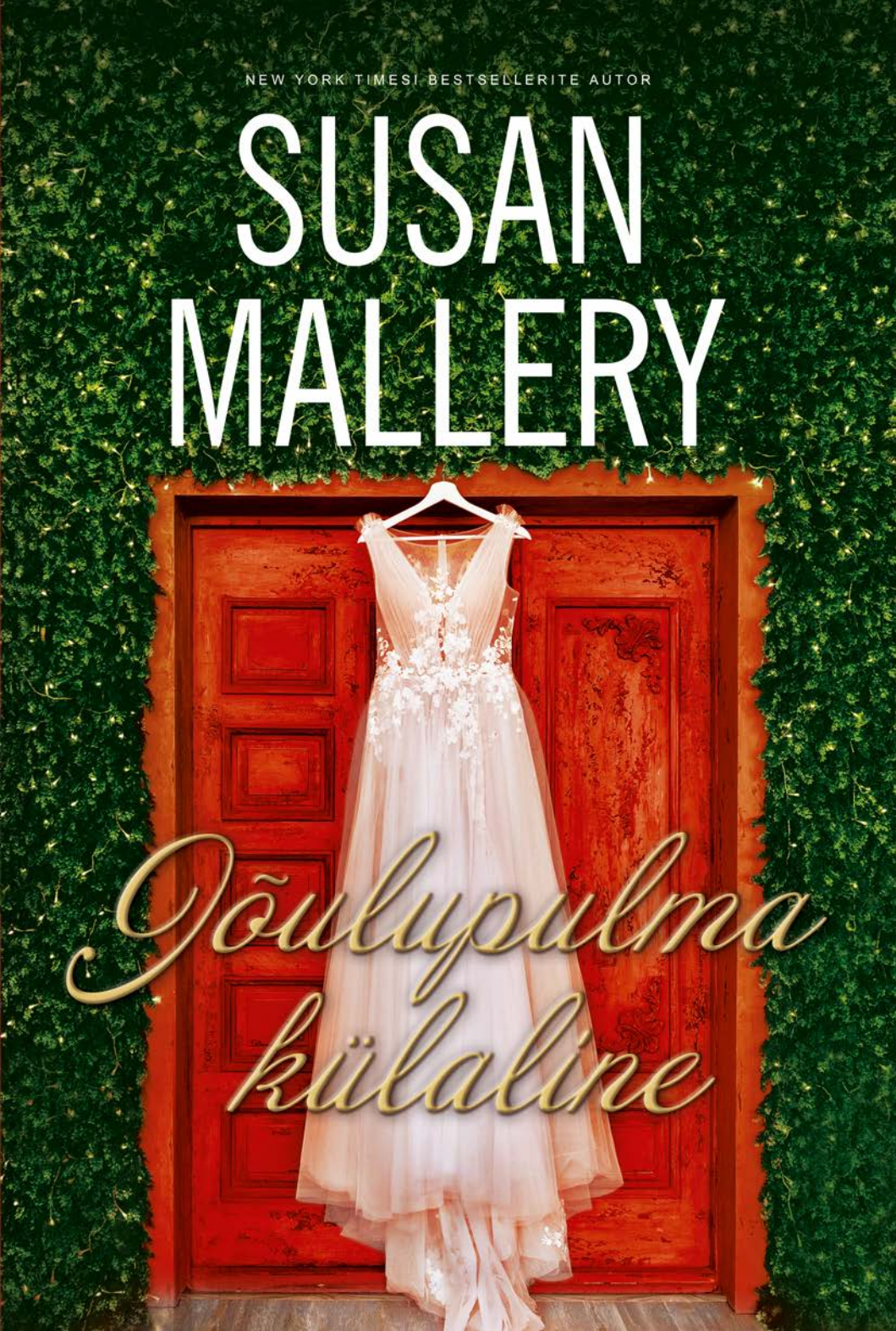

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Jõulupulma
külaline*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Christmas Wedding Guest
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2021 by Susan Mallery, Inc
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12406021
ISBN 978-9949-82-845-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kimile, Belle'i emale: aitäh, et oma imearmsat lapsukest minuga jagasid. Temast kirjutamine oli tõeline rõõm.

Ja aitäh neile imelistele lugejatele Susan Mallery Facebooki grupis, ([Facebook.com/groups/susanmalleryallaccess](https://www.facebook.com/groups/susanmalleryallaccess)) kes aitasid mul lagedale tulla paljude lõbusate Wishing Tree jõulutraditsioonidega ja kohalike äride nimedega. Te leiate oma perekonnanimesid siit-sealt läbi kogu raamatu.

Üks

“See on tolmuimeja,” ütles Reggie, püüdes näida vähem kahtlev, kui end tegelikult tundis. „Sa taasleiutasid tolmuimeja?“

Gizmo pörnitses teda, haavumine ilmselge isegi tema paksude prilliklaaside tagant. „See on *nutikas* tolmuimeja.“

„Kas meil ei ole juba need ümmargused, mis mööda tuba vihisevad?“

„Need ei ole nutikad. Need on keskpärased. Minu oma on nutikas.“

Reggie oli tolmuimeja tarkuses vähem kindel kui oma kliendi omas. Gizmol oli aju, mis eksisteeris teistsugusel tasandil kui keskmise inimese oma. Tema ideed olid erakordsed. Kuid nende täideviimine ei olnud alati edukas. Ükskõik missuguste kodumasinatega töötamine ei peaks nõudma põhiteadmisi kodeerimisest... Tõsiasi, mida ta oli püüdnud noormehele umbes viiskümmend seitse tuhat korda selgitada.

Reggie silmitses tolmuimeja kolmnurkset ülemist osa. Erklilla kest oli kaunis ja talle meeldis, et see oli võimeline nii omapead ringi liikuma kui ka olema tavapärane varre külge kinnitatud tolmuimeja, kui ta seda tahab. Kasutusjuhend, umbes kaheksateist lehekülge pikk, oli pisut heidutav, aga ta otsustas, et vaatab selle läbi.

Kui katsetus hästi läheb, arutavad nad Gizmoga järgmisi samme, ka temapoolseid disaini puudutavaid soovitusi. Kui need sisse viidud,

hakkavad nad mehe värskeimat leiutist teist korda testima. Vahepeal saab ta aga palju tolmu imemisega tegelda.

„Ma annan sulle oma aruande paari nädala pärast,“ ütles Reggie.

Gizmo, kleenuke, kahvatu kahekümneaastane, kes elas koos oma sugulastega Seattle'ist põhja pool, naeratas talle kergelt. „Sa võid seda teha uue aasta alguses. Mind ootab majas jõulukaunistuste ülespanemisel ees palju tööd. Me hakkasime sellega tegelema alles pärast *halloween*'i ja asi on päris pingeliseks muutumas. Ma olen mõned eelmise aasta probleemid ära lahendanud, nii et animatroonika näeb reaalsem välja. See võtab palju aega. Mu vanaemale meeldib see kohe väga.“

„Kõlab vahvasti.“

„Me teeme algust reedel pärast tänapüha, aga me täiendame kõike detsembrikuu jooksul. Astu enne jõule läbi. See lööb su pahviks.“

„Ei jõua ära oodata,“ vastas naine naerdes.

Ta rääkis Gizmoga veel mõne minuti, enne kui koos temaga oma kodukontorist väljus. Kui välisuks tema kliendi selja taga sulgus, pistis Belle, ligi kuuekümnakilone taani dogi, oma suure pea kirjutuslaua tagant välja.

„Sa ei tulnud Gizmole head aega ütleva,“ lausus Reggie. „Ma arvasin, et ta meeldib sulle.“

Belle suunas pilgu lillale tolmuimejale, mis seisis keset vaipa, ilmselgelt osutades, et potentsiaalne surm on endiselt varitsemas.

„See ei tee sulle viga,“ ütles Reggie koerale. „See ei ole isegi sisse lülitatud.“

Belle'i kulmud tõmbusid kokku, justkui ta poleks nõus selle väite paikapidavusega leppima. Reggie üritas naeratamast hoiduda. Belle'i kurgust kostis madal heli, justkui meenutamaks Reggiele Gizmo viimast leiutist.

„Jah, ma mäletan küll, mis koerajalutamisrobotiga juhtus,“ tunnistas Reggie.

Tugev, veidra välimusega robot oli alustanud päris hästi, jalutades väga murelikku Belle'i nende väikeses aias ringi. Kuid kahjuks oli

programmeerimises umbes kümne minuti pärast midagi valesti läinud ja robot oli koera hoopis taga ajama hakanud. Belle, mitte just kõige julgem olevus, oli rünnaku eest põgeneda püüdes läbi võrkukse sisse murdnud ja end kogu ülejäänud päevaks Reggie kirjutuslaua taha peitnud.

Gizmo oli olnud ebaõnnestumisest muserdatud ning vajanud peaaegu sama palju rahustamist kui koer. Mõnikord, mõtles Reggie ohatas, oli tema töö aegade kõige veidram.

„Ma jätan selle sinnasamasse,“ ütles Reggie Belle’ile. „See on välja lülitatud, nii et võid seda ninaga toksata ja sellega ära harjuda.“

Belle astus kaks sammu tagasi laua poole ja tema kehakeel väljendas selgelt, et ta ei harju sellega iial, ja et miks ei võiks Reggiel olla tavaline töö, mis ei ähvarda tema ainsa lemmiklooma elu?

„Või siis sa võid sellele peale istuda,“ sõnas Reggie. „See robot kaalub umbes neli ja pool kilo. Sa oled sellest rohkem kui kümme korda raskem. Ilmselt lõmastaksid selle nagu putuka.“

Koera pruunid silmad läksid pisut suuremaks, olles solvumisest tulvil.

Reggie hoidis veel üht naeratust tagasi. „Ma ei kommenteeri sinu kaalu. Sa oled väga ilus ja palju kõhnem kui mina.“

Ta istus diivanile ja patsutas kohta enda kõrval. Belle tegi kolm pikka jooksusammu, enne kui üles hüppas ja raskelt Reggie vastu naaldus. Maheroosa kampsik, mis Belle’il novembri keskpaiga niiske külma kaitseks seljas oli, nägi tema tumehalli karva taustal hea välja. Reggie pani käe ümber koera ja tõmbas taskust mobiili välja. Kiire pilk ekraanile ütles talle, et tal oli vastamata kõne. Emalt.

Reggie üritas eirata ootamatut hirmutunnet. Mitte et ta oma vanemaid ei armastaks... armastab küll. Kohe väga. Nad on head inimesed, kes temast hoolivad. Aga nad hakkavad peale käima, et ta tänapühaks ja jõuludeks koju läheks, ja talle ei tulnud keeldumiseks pähe ühtegi põhjust.

Möödunud aasta oli olnud teistsugune. Möödunud aastal oli ta jäänud Seattle’isse, kaaslaseks ainult Belle, pühi pigem taludes kui

nautides. Ta oli andnud endale aastavahetuse võrra aega, et leinata lahkuminekut ja järgnenud alandust, mis käis kaasas sellega, et tema unistuste mees tegi talle reedel pärast tänapüha, puudel jõulutulede süütamise ajal, abieluettepaneku, korraldas improviseeritud tähistamispeo laupäeval ja jättis ta siis pühapäeval maha.

Pärast seda, kui ta oli jaganud oma õnne peaaegu kõigiga, keda tundis, kuulunud oma sõpru tema imelist sõrmust nähes õhkamas ja pulmaplaanide kohta küsimas, oli tal tulnud selgitada, et Jake oli meelt muutnud. Reggie oletas seda. Mehe suust kõlanud sõnad: „Ma ei saa seda teha. See on läbi. Mul on kahju,“ ei olnud talle palju teavet andnud.

Haiget saanud ja häbistatud, oli ta end Seattle'is töösse ja ellu matnud. Ta ei olnud sellest saati kordagi koju Wishing Treesse läinud, eelistades oma haavu eraldatuses lakkuda. Ta oli endale öelnud, et on paranemas, kuid teadis, et tõde oli palju vähem meeldiv. Ta peitis end, ja nüüd oli aeg juhtunu alla neelata ning endast võitu saada. Ta oli kõvasti vaeva näinud, et Jake seljataha jätta ja oma eluga edasi liikuda. Tänapüha on järgmisel nädalal ja ta läheb koju, nagu ta igal aastal tegi. Pealegi ei olnud asi selles, et ta oma endist peigmeest ikka veel taga leinaks. Ta oli mehest üle saanud ja nüüd oli aeg seda oma kodulinnale... ja võimalik, et ka endale demonstreerida.

„Vähemalt selline on plaan,“ ütles Reggie koerale ja vajutas nuppu, et emale helistada.

„Tere, ema,“ ütles ta, kui kõne vastu võeti.

„Reggie! See oled sina. Sa ei arva iial ära. See on nii imeline. Sinu isa ja mina abiellume.“

Reggie pilgutas paar korda silmi. „Te juba olete abielus. Teie kolmekümne viies pulma-aastapäev on järgmisel kuul. Ma arvasin, et korraldame peo või midagi.“ Ta oli paar nädalat tagasi seda võimalust oma õega arutanud.

Ema naeris. „Sul on õigus. Tehniliselt me oleme abielus. Me põgenesime abielluma ja ma pean sulle ütleva, et olen alati kahetsenud seda, et mul suuri pulmi ei olnud. Sinu isa märkis, et ma olen selle

pärast viimased kolmkümmend viis aastat häiritud olnud, nii et võib-olla on aeg midagi ses suhtes ette võtta. Me otsustasime, et uuendame oma töotusi suure laulatuse ja seejärel vastuvõtuga. See toimub kolmapäeval enne jõule.“

„Teil tulevad pulmad?“

„Jah. Hotellis. Me kutsume kõiki. See on olnud väga vahva, aga planeerimine hakkab kontrolli alt välja minema. Ma lootsin, et sina saad mind aidata.“

„Teie pulmadega?“

„Jah, kullake. Kas sa tunnend end hästi?“

„Mul käib pea pisut ringi.“

„Ma tean, et see on üllatus, aga ma olen nii õnnelik. Sa tuled ju tänapühaks koju, on nii?“

„Tulen.“

„Tore. Ma mõtlesin, et sa võiksid kogu jõuluajaks jääda. Keldrikorrusel on rohkesti ruumi, kus sa saad oma tööd teha. Sa saaksid oma asjadega hommikul tegelda ja pärastlõunal mind aidata. Sinnani on jäänud vaid viis nädalat, Reggie. Sul on töö, mida sa saad teha ükskõik, kus.“

Kuigi see oli sisuliselt tõsi, ei vaimustanud Reggiet mõte oma elu kokku pakkimisest ja rohkem kui kuuks ajaks vanemate juurde elama kolimisest.

„Aga Belle?“ küsis ta, lootes, et selle teema jutuks võtmine aitab asju muuta.

„Sa tead, et me armastame teda.“

„Ta kardab Burti.“

„Oh, nad saavad hästi hakkama. See on kõik üks suur mäng.“

Reggie mõtles, kuidas Belle iga kord hirmust värises, kui toas isa väikest taksikoera nägi. Burt oli tavaliselt heasüdamlik, kuid Belle ei olnud talle kunagi meeldinud ja ta veetis suurema osa ajast dogile järele joostes ja teda pahkluudest hammustades. Belle omalt poolt üritas tema teelt eest hoida, sageli risti üle toa minnes, hüpates laualt diivanile ja sellelt toolile, sageli katastroofiliste tagajärgedega.